

MEGTÖRT VARÁZS **(Lélektől lélekig fájdalmas üzenet)**

«Édes Csillagom!

Micsoda borzalmas nap volt! Drága Hívó Tüzem, elválaszthatatlan Lelkem, nem volt egyetlen perced sem, hogy legalább egy pillanatra hallhassam édes hangodat? Miért nem jeleztél? Miért nem jelentkeztl? Megállás nélkül csak Rád gondoltam... Szerelmem, gondolatban egy percre sem távolodtam el Tőled. Egy pillanatra sem tudtam megnyugodni, nem hagytál békében! Jaj, de rosszul voltam! Belebetegedtem! Kisfaludy Sándor dalának alábbi sorai jutottak eszembe Rólad:

Téged látlak az egeknek
Magas, tiszta kékjében;
Téged látlak a vizeknek
Folydogáló tükrében;
Nappal a nap aranyának
Ragyogó láng-fényében;
Éjjel a hold világának
Reszkető ezüstjében.
Minden időpercenetben,
Mindennémű szegeletben,
Üldözöm vagy szünetlen –

...

Óh, Istenem, miért is nem vagyok költő? Micsoda kín a távolléted! Egész nap követtelek gondolatban: ott a tengerparton... De szerettem volna tengeri sirály lenni s fölötted repdesni, tekintetemet Rád szegezve elkísérni lépteid nyomán!

Szerettem volna a partot nyaldosó tengervíz lenni s csókjaimmal lábfejed beborítani. De szerettem volna heves tengeri hullám lenni, s a friss tavaszi tengervízbe merészkedő testedet egészen átölelni!

Szerettem volna friss tengeri tavaszi szellő lenni s édesen belopakodva hajszálaid közé felborzolni azokat, lehelet finoman simogatni tarkódat, arcodat, válladat, nyakad, ajkad...

Szerettem volna nappá lenni s forró csókjaimmal és szerelmes simogatásaimmal bearanyozni Téged!

Szerettem volna a lábad alatti naptól felmelegedett parti homok lenni; napernyő lenni, mely árnyékával oltalmazott Téged; szomszágodat csillapító ivóvized lenni, éhségedet feloldó táplálékod lenni... Szerettem volna mindazzá válni, ami Téged körülvelt s élvezhette jelenlétedet!

Sajnos mindez nem lehettem, csak egyet tudtam tenni: szüntelenül, intenzíven Rád gondolni, addig míg halántékom fel nem robbant a kétségbeeséstől... Olyan vagy számomra mint egy halálos vírus, ami kíméletlenül betelepedik az erekre s kízó fogyasztó, romboló lázzal gyötri az embert, amely ellen csak egyetlen gyógymódot ismerek: hangod édes dallamának zenéjét hallani fülemben és tündércsókok mézédész ízét érezni ajkamon. Ha hamarosan nem kapom meg Tőled a vírus ellenszerét, az egyre inkább elviselhetetlen távolléted roncsokra rombolja szerencsétlen lényem, teljesen tönkretesz, megsemmisít engem! Kétségbeesetten könyörgöm, esdeklem segítségért!

Ámbár nem vagyok költő, de mégis csak írtam Neked egy kis versikét:

Pillangó

Vörös rózsaszíromra szálló
Hablenge kicsinyke pillangó
Piros szírom szerelem rubinja
Szívem gyújtja s marcangolja.
Véletlentől küldött kis lepke
Az alkonyi szürke egekbe
Vidd magaddal tüzes szerelmem
A messze lévő kedvesemnek.

Biztos vezér lesz lépted nyomán
Hozzá ki reggel még ragyogva vár. *

Meg kellett írnom, s kérek ne gúnyold ki első próbálkozásomat: soha az életben nem verseltem. Kérek ne mosolyogj meg, Neked írtam irántad érzett legtisztább, legnemesebb szerelmem legkétségbeesettebb pillanatában!

Nem akarlak elveszíteni, végre hogy a csillagok utamba vezettek Téged! Ez éltet engem... Maradj meg nekem, nagyon kérek el ne hagyj! Soha jobbkor nem jöhettél volna életembe! Ha te, én vezető csillagom, drága Istennőm, nem maradsz mellettem, értelmetlenné válik életem! Nem tudok élni nélküled! Látod mennyire szeretlek? Nagyon hiányzol! Jelentkezz, ne hagyj a kétségbeesésben! Belehalok távollétedbe!

Hívó Tüzed»

A technika ördöge szólt közbe: a megígért és elküldött üzenet nem érkezett el hozzá. Mindketten hiába várták egymás jelentkezését. De, mint a későbbiekben kiderült, talán ennek így is kellett történnie...

Nagy szépséghibája – visszatekintve -, hogy mindezek a fenti szerelmes szavak sajnos hamisak voltak. Mert aki valóban, őszintén ilyen nagy szerelmet érez valaki iránt, s nem színészkedik, akkor a nehézségek árán is azon van, hogy a kínzó távollét enyhítésére - mint ahogy kezdetben -, minden módját megtalálja annak, hogy, ha csak pár percre is, de hallja a szeretett lény hangját, vagy olvassa válaszleveleit. De nem így történt, a nő - akit hozzászoktatott a mindennapos telefonhívásokhoz, a mindennapos levélkékhöz – egyszer csak szomorúan azt tapasztalta, hogy a telefonhívások egyre ritkultak, majd teljesen elnémult a telefon. Az elektromos és hagyományos levelek is ugyanúgy csökkentek, míg végül teljesen elmaradtak. Nem kapott semmi hírt felőle.

CSEND

Síri csend van s de kong fájdalmasan,
Szívem lüktet, óh milyen zajosan.
Hallani szeretném búgó hangját
És szomjasan inni minden szavát.

Érdeklődő soraira nem jött válasz. Telefonhívásaira kitérő válaszokat kapott és úgy érezte, mintha irritálta volna érdeklődése.

Ezzel elhatározta, többet nem hívja, nem ír neki egy sort sem.

Hosszú, átsírt éjszakák után lezárta magában az ügyet, még ha nehezebbre is esett és nagy lelki fájdalommal járt. Lelki békéje ezt követelte meg tőle, de még reménykedett:

ISTEN VELED!...

Isten Veled drága, Nagy Szerelmem!
Ez a legjobb mind Neked és nekem.
Így döntöttem megfontoltan-bölcsen,
Mert e helyzet elviselhetetlen.

Kérded: «Na és, most mit lehet tenni?»
A válaszom csak annyi, hogy: «Semmit!»
Értelmetlen így kínlódni, szenvedni:
Gyáván az élet nem ér egy fikarcnyit!

Te vagy a mentőövem, - reméltem,
De rájöttem, hogy ismét tévedtem.
Vérzik szívem, csalódtam Tebenned:
Megsebezte lelke a Te lelke.

De azért hálával gondolok Rád,
Mert csodás álomba ringattál.
Kár, hogy ebből fel kellett ébrednem
S rájönni: eltűntél Szerelmem!

Ha nem így van, kérlek szólj csak egy szót:
Igazat s nehogy hazugságotót!
Azért rendületlenül szeretlek,
Még ha már el is veszítettelek!...

Még mielőtt végleg befejezettnek tekintette volna a történetet még várt egy ideig, hátha..., de aztán csak megszülettek az alábbi keserű gondolatai:

HITTEM S REMÉLTEM...

A sivár életem szürke színpadán,
Ezen gettóban magamra maradván,
Éveim teltek észrevétlen gyorsan,
S a mindennapok hálátlan robotban.

Majd lesz másképpen, hittem és reméltem:
Tán értelmessé válik az életem...
De csak ábránd maradt mindez csupán,
Mint mindig minden egy élet alkonyán.

Még egy utolsó nagy szikra lobbant,
Mely szívemet és lelkem felajzotta,
De sajnos a láng egyre inkább kihalt,
Mert már nem gondozta ki azt szította.

Nincs többé már sem reményem, sem hitem,
Megölték álmom, vágyam és a lelkem...
Nincs többé célom, semmi ideálom,
Márcsak a végső földi utam várom...

Egyszer csak hosszú hónapok hallgatása után ismét jelentkezett telefonon a valamikor Nagy Szerelmének hitt férfi, aki úgy tett, mintha mi sem történt volna. Zúgott a feje, lüktetett az ér a halántékán: ismét itt van, hallhatja őt... Erős maradt, megkeményítette magát s annak újra közeledő szándékára, becézó szavaira csak ennyit mondott: «Elrontottál mindent. Minden szó nélkül eltűntél, érdeklődéseimre nem reagáltál, sőt ha véletlenül igen, irritált volt a hangod... Ezek alatt az évek alatt nagy tragédiák történtek családomban, jó lett volna, ha állt volna mellettem valaki. Nekem is nagyon komoly egészségügyi gondjaim voltak, a legrosszabbra gondoltam... nem voltál mellettem még gondolatban sem. Nem kaptam Tőled egy vigasztaló szót sem. Nem érdeklődtél felőlem, hogy mi van velem, amikor megtudtad, hogy milyen komoly betegségem volt a családi tragédiák mellett. Teljesen magamra hagytál. Amikor a legjobban szükség lett volna csak egy-két vigasztaló szóra, nem voltál sehol. Milyen szerelem, szeretet ez? Semmilyen. Hamis... Hogy gondolod, hogy ezek után úgy tehetek, mintha mi sem történt volna? Ezt nem gondolhatod komolyan. Én írtam aggódó leveleket, érdeklődtem felőled, amikor elhallgattál, nem reagáltál. Aggódtam miattad. Válaszra sem méltattál. Fogalmad sincs, hány átsírt éjszakát töltöttem álmatlanul, különösen, amikor megtudtam a diagnózisomat... Az igazi érzelmekkel bíró és őszinte ember nem tűnik el hosszú időre minden szó nélkül... sőt, ha bajban van szeretett ismerőse, segítségére igyekszik lenni, ha másban nem, lelki támasza igyekszik lenni... Ezt sajnos nem éreztem a részedről. Most jelentkezel, mert fel akarod melegíteni a félbeszakított kapcsolatot. Hogy-hogy most, több éves hallgatás után?! Milyen önző érdek vezérel? Hosszú átsírt éjszakák után döntöttem: számomra már nem vagy a Nagy Szerelmem, akinek hittelek. Ha az lettél volna, nem tűntél volna el hosszú ideig nyomtalanul. Nem lehet úgy tenni, mintha mi sem történt volna. Szép volt, de miattad, csakis miattad véget ért. Egyedül csak magadnak köszönheted, hogy így alakult. Isten Veled és óvjon utadon!...»

Aztán végleg, sajgó szívvel elkészönt tőle és letette a telefonkagylót... Eszébe jutottak a korábban írt fájdalmas sorok, amelyek egy félreértés miatt születtek lelkében, az eltűnése előtti időkben:

MEGTÖRT VARÁZS

(Lélektől lélekig fájdalmas üzenet)

Eljött az éjfél s beles a sötét lélek-ablakon
Eső zuhog, sűrű nagy fekete eső, monoton.
Kettétört a varázs édes-izgalmas bűvköre
S tompa húrja sajdul-zendül szomorú lelkemnek.

Félek, talán többé már nem pengethetem soha,
Nehéz, fájó szívem fáradtan-lomhán megdobban.
Lelkem titkos zugának örökkön szunnyadó álma
Gonosz lidércek kegyetlen fényének marcangja.

Szép volt, be kár, az álom-lovag tüstént elillant
A röpke öröm édes kelyhe kiürült egy perc alatt.
Gonosz árnyak tréfát úznak kegyetlen-kacagva
S zokogva zokogom: én pedig ezt nem akartam!

Tudom: a ritka csillag itt volt, lebegett felettem,
Isten-küldte őrködő drága fény átölelte lelkemet.
Felé nyújthattam volna vágyva-remegő tenyerem,
S mit tettem? Csak porba hullni hagytam fénytelen.

Hívó lobogó tűz soha többé már nem lobban?
Óh, én kétkedő féreg mit tettem akaratlan?
S most a rokon-lelkek együtt zendülő harmóniája
Nem más mint szakadt húrok nyekergő kínládása.

Mit ér a bölcsék bölcsessége?! Óh, bizony hasztalan
Ha egy ritka drágakincset meggondolatlan eltaszítanak!
Elmúlt az éjfél... s a reggel sem hozott változást...
Eső zuhog, nagy fekete eső... Se csillag, se napsugár (?)...*

Az emlékezés kódébe vészve már csak egy szép és fájdalmas emlék maradt egy csodálatosnak indult, tisztának hitt Nagy Szelem története... A fenti befejező verssorokat most már csak az egykor nagyon szeretett férfi dalolhatta, hiszen ő taszított el meggondolatlanul egy ritka drágakincset, akit visszaakart, de már későn...

*Nota: A *-gal jelzett versek megjelentek az «Osservatorio Letterario» nyomtatott számaiban és antológiáiban, a többiek a netvers.hu internetes oldalon.*

© **Melinda Tamás-Tarr Bonani Dr.**
OSSERVATORIO LETTERARIO
2007. január 14.

Utolsó javítás:
2007. 01. 15. 13:10